

[Korsgaard.]

Bramsnæs, havde, som fra denne Talerstol, for øvrigt med megen Uforstand, hævdede, at hvert Aar driftsmæssigt skulde hvile i sig selv. Efter den nuværende Finansministers Udtalelser kan man vide, at den Teori hylder denne Finansminister ikke, og han er for saa vidt klogere end den foregaaende, thi han siger udtrykkelig, at det Overskud, han havde i det foregaaende Aar, vil der sikkert blive Brug for i det kommende, og derfor vil han overføre det. Det er naturligvis ikke andet, end jeg og med mig flere har hævdet, at i en saa vanskelig økonomisk Tid som den nuværende, er det urimeligt at forlange, at de enkelte Aar skal hvile i sig selv, og den nuværende Finansminister har jo da ogsaa opgivet denne Læresætning.

Den højtærede Finansminister vender tilbage til at sige som Bevis for, hvor glimrende et Styre vi har under det nuværende Ministerium, at i de og de Aar havde vi det og det Underskud, respektive meget ringe Overskud — det var naturligvis de Aar, da Venstre havde Magten —, og omvendt havde vi i de senere Aar et stort Overskud; Finansministeren tager dog ikke indeværende Finansaar med, og det er maaske meget forstandigt, naar han vil naa til det Resultat, som det er hans Hensigt at naa til. Men Sandheden er jo den, at de meget store Overskud, som vi har haft i et Par Aar, i de Aar, da Socialdemokratiet har haft Regeringen, er skabt i Kraft af de Love, som er vedtaget uden om Socialdemokratiet, og da Socialdemokratiet omvendt ikke har kunnet komme til at give de Penge ud, som de gerne vilde, maatte der naturnødvendigt komme et nogenlunde stort Overskud. Det er saamænd ikke saa svært at forstaa.

Saa har jeg ogsaa hørt den højtærede Finansminister irettesætte andre og sige, at man ikke maa blande Formueregnskab og Driftsregnskab sammen. Jeg tror, at den højtærede Finansminister kunde have haft godt af at lytte til sine egne Advarsler, thi jeg kan ikke se rettere end, at Finansministeren gør sig skyldig i det samme. Jeg kan nemlig ikke begribe, hvorledes det skulde være muligt, hvis ellers vort Driftsregnskab og vort Formueregnskab er stillet rigtigt op, at formindskede Statsgælden med andet end det, som Driften giver i Overskud. Denne Manipulering med, hvad vi afdrager paa Statsgælden, er jo ingen Realitet. Der kan til Formindskelse af Statsgælden, som sagt, hvis Regnskabet er stillet rigtigt op, kun

være det Beløb at anvende, som Driften giver i Overskud, og da der altsaa har været visse gode Aar, er det en Selvfølge, at saa bliver Statsgælden saa og saa meget mindre.

Jeg maa i denne Forbindelse sige, at mig er det rystende ligegyldigt, om denne Statsgæld fremkommer som et fast Laan, eller den fremkommer som et tilfældigt Laan i Nationalbanken, eller paa Girokonto, eller hvor det nu kan være, men det samlede Tal kan ikke svinge paa anden Maade.

Naar den højtærede Finansminister, ved snart at snakke Drift og snart at snakke Formue, vil give det Udseende af, at det socialdemokratiske Styre paa begge Leder er ganske fortrinligt, mener jeg, han forsynder sig afgjort mod det, han advarer andre mod at gøre.

Men det sidste og for mig afgørende bliver i og for sig ikke, om man kan holde en Balance, for det er jo klart, at naar man har den Mulighed, at man kan udskrive nok saa store Beløb i Skatter, saa er det ikke nogen Kunst at holde Balance; naar bare den Kasse, og det vil altsaa i Situationen sige Skatteborgernes Lommer, er righoldig nok, ja, saa er der virkelig ingen Fortjeneste ved, at man kan skaffe Balance, naar man da raader over de fornødne politiske Midler dertil, og det har Ministeriet altsaa gjort i tilstrækkelig Grad.

Men det alt afgørende, økonomisk set, maa være: er et socialdemokratisk Styre i Kraft af sin Politik, som jo dog i Virkeligheden mere eller mindre gaar ud paa at tage fra dem, som de mener har for meget, eller i hvert Tilfælde mere, end de behøver, og give til dem, der har mindre, er en saadan Politik en økonomisk Politik i den Forstand, at den vil bringe mindre Skattebyrder? Det forekommer mig dog, at det maa være en højst besynderlig Tankegang, der skulde kunne føre til, at et socialdemokratisk Styre saaledes betragtet skulde være et økonomisk Styre. Nej, det er det ikke, og det kan det aldrig blive. Om man saa vil finde det rigtigt gennem Skatteudskrivning at udjævne disse Indtægter, er en Sag for sig; jeg mener, at man i mange Tilfælde let kan komme til at gaa for vidt; men at ville foregøgle Befolkningen, at man, samtidig med at man har den Teori, kan være en i Virkeligheden for Skatteborgerne god Regering, det er efter min Mening en saadan Sammenblanding af to Ting, at det grænser til det helt urimelige. Det kan naturligvis ikke lade sig gøre.